

ΠΡΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ΣΟΔΟΜΩΝ;

Ὅπως τό καλό, ἡ ἀγιότης καί ἡ ἀρετή τῶν ἀνθρώπων ἔχουν διαβαθμίσεις καί ἀνοδο ἕως τήν ἀτελεύτητη κορυφή τῆς θεώσεως, ἔτσι καί τό κακό ἀκολουθεῖ τήν ἰδική του πτώσι εἰς τήν κλίμακα τῆς ἀμαρτίας ἕως αἰωνίας κολάσεως.

Τό ἀρχικό ἐπίπεδο τῆς ἀμαρτίας εἶναι ὅταν ἡ ἀμαρτία ἐνεργῆται ἐν κρυπτῷ καί παραβύστῳ. Ὅταν δηλαδή οἱ ἄνθρωποι νικῶνται ἀπό τά πάθη καί τίς ἀδυναμίες των καί μέ τήν θέλησί των ποιοῦν τήν ἀμαρτία κρυφά ἀπό τούς ἄλλους ἀνθρώπους (οὐδέποτε ὅμως κρυφά ἀπό τόν Θεόν), αὐτό γίνεται διότι γνωρίζουν ὅτι οἱ πράξεις των ἔρχονται σέ ἄμεση ἀντίθεσι πρὸς τόν νόμο τοῦ Θεοῦ καί πρὸς τά χρηστά ἦθη τῆς κοινωνίας.

Τό ἀμαρτωλό αὐτό ἐπίπεδο ὑφίσταται σέ ὅλες τίς κοινωνίες γι' αὐτό καί ὅταν σέ μία κοινότητα ἢ σέ ἕνα ἔθνος ὑπάρχη κάποιο ὑγιές πνευματικό ἐπίπεδο ἐκεῖ περιφρουρεῖται ἡ δημοσία ἠθική καί γίνεται λόγος περὶ «αἰδοῦς» καί μάλιστα προστατεύεται αὐτή ἡ αἰδώς δι' αὐστηρῶν νόμων ἀπό τήν ἰδία τήν πολιτεία.

Οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων εἰς τήν πρώτη αὐτή τῶν περιπτώσεων, παρά τίς ἀδυναμίες, ἀποδέχονται τήν πίστι στόν Θεό καί τήν ἐφαρμο-

γή τῶν ἐντολῶν Του καί υἰοθετοῦν γενικῶς τίς ἀρχές καί τήν ἠθική οἱ ὅποιες ἐπικρατοῦν εἰς τήν κοινωνία.

Τό δεύτερο τώρα σκαλοπάτι εἰς τήν κλίμακα τῆς κοινωνικῆς διαφθορᾶς, εἶναι ἐκεῖνο εἰς τό ὁποῖο οἱ ἄνθρωποι ἔχουν «ὑπερβῆ τά ἐσκαμμένα», ἔχουν δηλαδή ξεφύγει ἀπό τά ὅρια τοῦ κοινωνικοῦ σεβασμοῦ καί εὐπρεπισμοῦ, μέ ἀποτέλεσμα νά μή τούς ἐγγίξει πλέον ὁ στιγματισμός τῶν συνετῶν ἀνθρώπων καί ἡ κατακραυγή τῶν εὐύποληπτων πολιτῶν.

Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἐξοστρακίσει ἀπό τήν ζωή καί τήν κοινωνία τους κάθε ἴχνος ἐντροπῆς, ἀλλά, πρὶν ἀπ' ὅλα, τήν πίστι καί τόν σεβασμό πρὸς τόν Θεόν.

Ἀποτέλεσμα τώρα τῆς καταστάσεως αὐτῆς εἶναι ἡ γένεσις καί ἡ ἐμφάνισις τοῦ πολυμόρφου κακοῦ καί τῶν ποικίλων ἁμαρτημάτων μέσα εἰς τά ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι αὐτοί διανύουν τόν βίον τους, μάλιστα δέ μέ πρῶτα ἐκεῖνα τά ἁμαρτήματα τά ὁποῖα ἔχουν σχέσι μέ τά «πάθη τῆς ἀτιμίας» (Ρωμ. Α' 26). Τό κακό, λοιπόν, δημοσία καί προκλητικῶ τῷ τρόπῳ, κάνει ἔτσι τήν ἐμφάνισί του.

Καί οἱ μὲν διαπράττουν ἀνευθριάστως καί κατά τρόπον κτηνώδη ὅ,τι ἄνομο καί ἀνήθικο ἐπιθυμοῦν καί ἠμποροῦν, οἱ δέ ὄχι ἀπλῶς ἀποδέχονται τό δημόσιο σκάνδαλο καί τήν ἀνηθικότητα, ἀλλά ἀνοήτως καί χωρίς φόβο Θεοῦ κατανοοῦν νά τό ἀνέχωνται, νά τό καμαρώνουν καί νά τό χειροκροτοῦν!

Ὅταν ὅμως ἓνας ἄνθρωπος, μία οἰκογένεια, μία κοινωνία, ἓνα ἔθνος, παρουσιάζουν τέτοια κρούσματα ἀποδοχῆς καί «στεφανώματος» τοῦ κακοῦ, τότε ἤδη ἔχει ξεκινήσει τό κατρακύλισμα στήν ὀλισθηρή ὁδό τοῦ ὀλέθρου.

Ἄλλά ὑπάρχει καί τό τρίτο καί χειρότερο ἐπίπεδο εἰς τήν κλίμακα πρὸς τόν πυθμένα τοῦ ἄδου, ὅταν οἱ παρά φύσιν καταστάσεις νομιμοποιούνται. Ἐρχεται δηλαδή ἡ νομοθετική, ἡ ἐκτελεστική, καί ἡ δικαστική ἐξουσία καί ἀντί νά καταδικάζουν τό κακό καί νά προστατεύουν τό κοινωνικό σύνολο διά τῶν ἀποφάσεών των, ἀλλοίμονον, νομοθετοῦν καί νομιμοποιοῦν τήν ἁμαρτία τῶν ποικίλων διαστροφῶν διά τῆς δῆθεν ἐλευθέρας ἐκφράσεως καί συμπεριφορᾶς τῶν ἀνθρώπων, κλπ. Διασφαλίζοντας δηλαδή τό παρά φύσιν, προσβάλλουν τό κατά φύσιν καί οὐσιαστικῶς ἀπορρίπτουν τό ὑπέρ φύσιν.

Εἰς αὐτήν τήν τρίτην περίπτωσιν τοῦ κακοῦ, ἤδη ὁ ὄλεθρος, ὁ προσωπικός, ὁ οἰκογενειακός, ὁ κοινωνικός, ὁ ἐθνικός καί ὁ παγκόσμιος, ἐάν βεβαίως δέν ἀρχίσουν νά σημειώνωνται σθεναρές ἀντιδράσεις, ὁ ὄλεθρος εὐρίσκεται ὄχι ἀπλῶς «ἐντός τῶν τειχῶν», ἀλλά τά θανατηφόρα μικρόβια καί οἱ βάκιλοι τῆς κολάσεως ἔχουν ἤδη καταφάγει τίς σάρκες καί ἔχουν φθάσει ἕως μυελοῦ τῶν ὀστέων τῆς κοινωνικῆς ἀποσυνθέσεως.

Ἐπάρχει ἄραγε ἀντίρρησις ἀπό τούς «νοῦν ἔχοντας» καί ἰδίως ἀπό τούς εἰς Θεόν πιστεύοντας, πῶς ἤδη εὐρισκόμεθα ἐντός αὐτῆς τῆς ζοφε-

ρᾶς καταστάσεως; Ὑφίσταται ἀντίρρησης, ὅτι ἡ δυσωδία τῆς διαστροφῆς ἔχει ἐξαπλωθῆ εἰς τόν κόσμον καί πῶς ὁ ὅρος «ἀνθρώπινα δικαιώματα» ἔχει ἀπεκδυθῆ πλέον τήν ὑψηλή του ἀξία ἀπό τῆς στιγμῆς πού ἡ διαστροφή περιθριγκοῦται (ἔχει περιφραγῆ) μέ τήν ἰσχύν τοῦ νόμου;

Ἔτσι λοιπόν «Θεόν μή φοβούμενοι καί ἄνθρωπον μή ἐντρέπόμενοι», ὅσοι δουλεύουν εἰς τά ἀνομολόγητα πάθη τῆς διαστροφῆς, τῆ βλακώδη ἀνοχῆ τῶν φυσιολογικῶν ἀνθρώπων καί ἰδίως τῆ ἐνόχῳ σιωπῆ ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, κατῶρθωσαν ὥστε νά ἀναγνωρισθοῦν, ὄχι μόνον ἡ ὁμοφυλοφιλία, ἀλλά καί διάφορα ἄλλα θέματα ἠθικῆς ὡς δῆθεν φυσιολογικά, ἂν ὄχι ὡς ἐπαινετά.

Κατῶρθωσαν δυστυχῶς νά κάνουν τίς ἀρχές καί ἐξουσίες νά ὑποκύψουν εἰς τά θεήλατα πάθη τους ἐξευτελίζοντας τούς θεσμούς. Ἔτσι, τό ἕνα κράτος κατόπιν τοῦ ἄλλου (μή τυχόν καί θεωρηθοῦν πῶς ὑστεροῦν εἰς τίς ποικίλες «δημοκρατικές» κατακτήσεις) μέσῳ νομοθετικοῦ πλαισίου, ἀναγνωρίζουν δικαιώματα σέ ἐκείνους πού θά ἔπρεπε νά ἀποτελοῦν τό ὄνειδος μιᾶς ὑγιοῦς κοινωνίας.

Ἐνεφανίσθη μάλιστα καί ὁ πλανητάρχης (προφανῶς γιά νά προσθήσῃ εἰς τήν ἐτυμολογία τοῦ τίτλου του «πλανητάρχης» ὅτι, πλὴν τῶν ἄλλων, κατέχει καί τά σκῆπτρα τῆς ἀνά τήν ὑψηλὸν «πλάνης»), ἐνεφανίσθη λοιπόν ὁ ἄρχων τοῦ πλανῆτου καί ἐκήρυξε πῶς ἡ ὁμοφυλοφιλία ἀποτελεῖ ἀναφαίρετο δικαίωμα τῶν ἀνθρώπων. Λέξ

καί δέν τό ἐγνωρίζαμε. Δέν ἐγνωρίζαμε δηλαδή, ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τήν δυνατότητα καί τό δικαίωμα, εἴτε νά φθάσῃ καί νά ξεπεράσῃ καί αὐτούς ἀκόμη τούς ἀγγέλους, εἴτε νά καταντήσῃ χειρότερος τῶν δαιμόνων, ἢ καί αὐτῶν τῶν κτηνῶν, ὅπως συμβαίνει μέ τήν συνειδητῆ ἐπιλογή τῆς ἀνωμαλίας καί τῆς διαστροφῆς, ὡς ἐν προκειμένῳ.

Ἄνῆλθε λοιπόν ὁ πλανητάρχης εἰς τό βῆμα τῆς ἐξουσίας γιά νά ὑποστηρίξῃ «δημοκρατικῶ τῷ τρόπῳ» τά δικαιώματα καί τήν ἐλευθέρα ἐκφρασι τῆς σεξουαλικῆς ἐπιλογῆς. Βεβαίως, γιά ὅσους «παροικοῦν ἐν Ἱερουσαλήμ» καί γιά ὅσους ἀπολαμβάνουν τήν ἀστερόεσσα ἀσφάλεια καί ἐλευθερία, αὐτό ἦταν κάτι τό ἀναμενόμενο καί οὐδόλως κάτι τό διαφορετικό ἀπό τίς ἀπό καιροῦ εἰς καιρόν «μαῦρες καί σκοτεινές» τῷ ὄντι δηλώσεις τοῦ «Λευκοῦ Οἴκου».

Καί οἱ δηλώσεις αὐτές περί ἐλευθέρας ἐπιλογῆς καί δὴ καυχῆσεως αὐτῆς, ἐν τῷ ἅμα καί «ἐπί πτερύγων ἀνέμων» ἔκαναν τόν γῦρο τοῦ κόσμου καί ξεσήκωσαν ὅλα τά «φτερά καί τόν κονιορτό τῆς διαστροφῆς». Ἐκίνησαν δέ μέ τήν σειρά τους ὅλα τά διατεταγμένα παπαγαλάκια νά παπαγαλίζουν τά δικαιώματα αὐτά καί τίς ἀνομολόγητες διαστροφές. Ἄνελαβαν εἰς τήν συνέχεια ἐργολαβικῶς, ὅλα τά ΜΜΕ καί τά δημοσιογραφικά συγκροτήματα, τό «ἀδελφικόν καθῆκον» νά ἀναπαράγουν τίς δηλώσεις καί νά παρουσιάζουν τίς ἐκθέσεις τῶν «εἰδημόνων». Καί τοῦτο, διότι ἠσθάνοντο τήν ἀνάγκην νομοθετικῆς καλύψεως

τῆς συμβιώσεως τῶν ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου καί βεβαίως τοῦ «γάμου» ὅσων ἀνήκουν εἰς τό λόμπυ τῶν ἰδιαζόντως ἰδιαιτέρων αὐτῶν χώρων. Μαζί δέ μέ ὅλους αὐτούς παρήλασε καί ὀλόκληρος ὁ συρφετός τῶν «ἀπελευθερωμένων» σκλάβων.

Εὐρέθησαν μάλιστα καί κοινοβούλια, τά ὅποια ὑπεστήριξαν τά «ἀνθρώπινα δικαιώματα» τῆς διαστροφῆς, ὅπως καί αὐτό τό Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο, εἰς τό ὁποῖο μάλιστα ἐψηφισαν θετικῶς καί οἱ Ἕλληνες εὐρωβουλευτές. Ἔτσι, τώρα, οὐδεῖς θά ἔχη ἐρείσματα εἰς τό νά μᾶς κατηγορήσῃ ὡς πνευματικῶς ὑπανάπτυκτους καί ὁμοφοβικούς. Τί κατάντια, πράγματι, γιά τούς ἐκπροσώπους τῆς πατρίδος μας; Οἱ φυσιολογικοί ἄνθρωποι, οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, ἐνοιωσαν τέτοια ντροπή καί τόση ἀηδία ἀπό τήν ψήφο τους αὐτή καί αἰσθάνθησαν τέτοια ἀγανάκτησι πού δέν περιγράφεται. Δέν βρέθηκε δυστυχῶς οὔτε ἕνας ἑλληνόψυχος, οὔτε ἕνας πιστός Ὀρθόδοξος εὐρωβουλευτής νά ἐγερθῇ, καί νά ὀρθοτομήσῃ; Δέν ἐσκέφθησαν νά κρατήσουν τήν ἑλληνοχριστιανική μας ἀξιοπρέπεια καί, ἐάν ἐχρειάζετο ἀκόμη καί νά παραιτηθῇ κάποιος, ἄς τό ἔπραττε, ὥστε ἡ πρᾶξις του αὐτή νά μείνῃ φωτεινό παράδειγμα εἰς τίς σελίδες τῆς ἐθνικῆς οὐ μὴν ἀλλά καί τῆς εὐρωπαϊκῆς μας ἱστορίας;

Ἄλθῃται, πῶς Ἕλληνες ὑπέγραψαν τέτοιο κείμενο; Τέτοιους νόμους δέν μπορεῖ νά τούς ὑποστηρίξῃ νηφάλιος νοῦς καί καρδιά πού σέβεται καί ἀγαπᾷ τόν Θεό.

Δέν μένει τώρα, μετά ἀπό τήν ψήφισι δέσμης νόμων περί τῆς συμβιώσεως τῶν ὁμοφύλων ζευγαριῶν, νά ψηφισθῇ καί τοιοῦτος περί υἰοθεσίας τέκνων ἀπό τά «ζευγάρια αὐτά». Ἀλλά περί ποίας υἰοθεσίας μπορεῖ νά γίνῃ λόγος, ὅταν αὐτή ἡ ἴδια ἢ φύσις ἀποστρέφεται τήν ἀηδιαστική τούτη συμβίωσι (δέν τήν ὀνομάζομε κτηνώδη, ἔνεκεν ζωοφιλίας) καί ἀπό τήν ὁποία ἀπουσιάζει ὁ εὐλογημένος «καρπός κοιλίας»;

Καί ποιά θά εἶναι τά ταλαίπωρα ἐκεῖνα παιδάκια, τά θύματα δηλαδή, τά ὁποῖα θά πέσουν εἰς τά χέρια τῶν «ἀνθρώπων» αὐτῶν γιά νά τά καταστήσουν «υἱούς γεέννης διπλότερον αὐτῶν»; Ποιά μάλιστα καί ποιός πατέρας θά μπορέσῃ ποτέ νά ἡσυχάσῃ ἀπό τίς ἐρινύες, ὅταν κατανοήσῃ ὅτι τό σπλάχνο του εὐρίσκεται ζωντανό εἰς τό παράρτημα τῆς κολάσεως καί μεγαλώνει μέσα εἰς τόν ἔμετο τῆς διαστροφῆς;

Ἀλλά ἔπεται καί συνέχεια, πού θά βραχυκυκλώσῃ τούς φυσιολογικούς γονεῖς, ἐάν αὐτοί δέν ἀφυπνίζονται καί δέν συνεχίσουν τόν «δημοκρατικό τους ὕπνο». Διότι, τί καί μέ τί τρόπο θά ἀπαντοῦν εἰς τά παιδιά τους, ὅταν θά δέχωνται ἀπορίες οἱ ὁποῖες θά προκύπτουν ἀπό τήν συναναστροφή τους μέ τά συγκεκριμένα υἰοθετημένα παιδάκια;

Ἀλλά, τί νά πῆ κανεῖς, ὅταν βλέπῃ νά καθιερῶνουν παρελάσεις-ἐκδηλώσεις γι' αὐτές τίς συμπεριφορές καί γι' αὐτά τά θέματα μέ τήν κάλυψι καί τήν ὑποστήριξι τῆς πολιτείας;

Ἐφεξῆς, ἐκτός τῶν ἁμαρτωλῶν καρναβαλικῶν ἐκδηλώσεων, πού δυστυχῶς ἔχουν ἐπί ἔτη καθιερωθῆ, θά ἔχουμε καί ἀνοικτή πασσαρέλα ὅπου θά ἐμφανίζονται ἀκόμη καί τέρατα. Δηλαδή, «ἄνθρωποι», πού δέν θά εἶναι οὔτε ἄνδρες, οὔτε γυναῖκες.

Τώρα, ἄς μεθύσουν θιασῶτες καί πρωταγωνιστές τῆς μισητῆς ἁμαρτίας ἀπό «τοῦ ποτηρίου τοῦ χρυσοῦ τό γέμον βδελυγμάτων καί τά ἀκάθαρτα τῆς πορνείας τῆς γῆς» (Ἀποκ. ΙΖ', 4).

Τώρα, τόν λόγο ἐπ' αὐτῶν τῶν θεμάτων ἔχει «ἡ Βαβυλῶν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καί τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς» (Ἀποκ. ΙΖ', 5).

Ὁ ἔχων ὅτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

Ἐάν μᾶς ἔχουν ἀπομείνει λίγες σταλαγματιές δακρῶν, ἄς γονατίσωμε καί ἄς δεηθῶμεν ὑπέρ ὄλου τοῦ κόσμου καί ἰδίως ὑπέρ τῶν ἀθῶων παιδιῶν. Ἰλεως γενοῦ ἡμῖν, Κύριε...

ΧΡΙΣΤΟΪΦΑΝΤΟΣ

hristoifantos.blogspot.com

Ἔκδοσις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

Θεσσαλονίκη, Ἰούνιος 2014

τηλ.: 2310212659